เพียงวัตถุสิ่งของที่เป็นผลิตผลด้านเทคโนโลยีเท่านั้นเพื่อการดำรงชีพโดยไม่อาศัยสภาพแวดล้อมเชิงวิทยาอื่น ๆ คงไม่ได้เป็นปัญหาความทุกข์ยากมากมายของมนุษย์อันเป็นเหตุที่เกิดจากธรรมชาติในปัจจุบัน หนักหนาสาหัสเกินกว่าภูมิปัญญาของมนุษย์ชาติจะแก้ไขได้ ที่สุดของที่สุดแล้ว ในสากลจักรวาลนี้ ธรรมชาติเท่านั้นอยู่ได้ ในขณะที่มนุษย์จะอยู่ไม่ได้ (พระศรีคัมภีร์ญาณ (สมจินต์ สมฺมาปญฺโญ, 2554: 359 – 360)

ตามพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาสิ่งแวดล้อม พ.ศ.2535 (ธเรศ ศรีสถิตย์, 2556: 42) พบว่ากฎหมายไม่ได้เป็นประเด็นสิ่งแวดล้อม แต่เป็นประเด็นด้านโครงสร้างทางความคิดของสังคมที่เป็นตัวกำหนดบทความของกฎหมายและกระบวนทัศน์ของการใช้กฎหมาย โดยที่ถนนใหญ่ของกฎหมายคือเน้นการสร้างความเป็นธรรมให้กับสังคม แต่ปัจจุบันถนนใหญ่ทางกฎหมายแบ่งออกเป็นสองซอย คือ ซอย 1 เป็นเรื่องของกฎหมายบ้านเมืองซึ่งเป็นกระบวนทัศนคติเก่า ซอย 2 กฎหมายธรรมชาติมีหัวใจสำคัญอยู่ที่แนวความคิดมนุษย์กับธรรมชาติเป็นของคู่กัน ปัจจุบันสังคมไทยพูดถึงพลังงานทดแทน แต่ไม่ได้พูดถึงความสวยงามของโลก แต่มองไปที่จะทำอย่างไรให้พลังงานเพียงพอกับจำนวนประชาชนที่เพิ่มขึ้น จะต้องเอาคำว่า “สิ่งแวดล้อม” แยกออกจากคำว่า “การจัดการ” และเปลี่ยนการจัดการเป็นคำว่า “การอนุรักษ์” สิทธิมนุษย์ไม่ใช่เรื่องของมนุษย์เพียงอย่างเดียว ธรรมชาติก็เป็นส่วนหนึ่งในสิทธิมนุษยชน กระบวนการจัดการสิ่งแวดล้อมของประเทศไทยเกิดจากศาลส่งมาและอำนาจรัฐส่งมา เมื่อมองมิติสิ่งแวดล้อมผ่านตัวกฎหมายระหว่างประเทศ หลักการคิดของเรื่องนี้มองอยู่ 2 ประเด็นคือ ประเด็นแรกการมองว่ามนุษย์เป็นจุดศูนย์กลางของทุกอย่าง ดังนั้นไม่ว่ากิจกรรมใดๆ ก็ตาม เราจะทำเพื่อมารับใช้ความต้องการของมนุษย์ ประเด็นที่สองการมองว่ามนุษย์ไม่ใช่จุดศูนย์กลางของระบบนิเวศ คือมนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตชนิดหนึ่งในระบบนิเวศ (กิตติบดี ใยพูล, 2545: 13)

ปัญหาทุกปัญหาที่สังคมโลกและทุกประเทศ รวมถึงสังคมไทยกำลังเผชิญอยู่นั้นเป็นบทเรียนราคาแพงที่ทุกคนได้รับ สาเหตุที่แท้จริงของทุกปัญหานั้นมาจากเหตุเพียงเหตุเดียว คือ ความด้อยคุณภาพของประชากร ทั้งระดับครอบครัว ระดับสังคม ระดับชาติ จำนวนประชากรที่มีคุณภาพต่ำเป็นจำนวนมากในสังคมเหล่านั้น ดังนั้นการแก้ปัญหาจึงต้องทำทุกวิถีทางที่จะสร้างคุณภาพที่สูงขึ้นไปแก่ประชาชนในสังคมไทย

ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมปัจจุบันนี้ เช่นปัญหาเศรษฐกิจ ปัญหาสังคม ก็เกิดจากฝีมือของคนเห็นแก่ตัว หวังเพื่อประโยชน์ส่วนตนทั้งสิ้น โดยไม่มองถึงความเดือดร้อนของคนอื่น เห็นความเดือดร้อนของคนอื่นเป็นเรื่องไกลตัว แต่ถ้าคนเราแก้ปัญหาตรงจุดนี้ได้ มองว่ามนุษย์เท่าเทียมกัน และคนเหล่านี้ไม่เอาเปรียบกันมีจิตสำนึกดี เชื่อว่าปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมคงจะหายไป เพราะฉะนั้นคนที่เอาเปรียบคนอื่น หรือเห็นแก่ตัวควรจะมองปัญหาสังคม และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนี้เสีย แล้วปัญหาต่างๆ ก็จะไม่ตามมา จะแก้ไขปัญหาง่ายมาก เพียงแค่คนมีจิตสำนึกรู้จักคำว่า “หน้าที่ และ มีวินัย” ปัญหาต่างๆ ก็คงไม่เป็นแบบวันนี้ และคงไม่ฝังรากจนเติบโตจนยากแก่การแก้ไข แต่ถ้าคิดจะแก้ไขก็คงไม่สายถ้าคิดจะทำ กระแสความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม และอิทธิพลของโลกาภิวัตน์ ก่อให้เกิดผลกระทบต่อชุมชนและบุคคลในสังคม ทั้งร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ และค่านิยม ควรที่ทุกฝ่ายทั้งอาณาจักร และศาสนาต้อง